

4606

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΤΙΜΟΘΕΟΥ ΡΑΙΜΟΥΝΔΟΥ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΘΗΡΑΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΛΗΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΛΑΟΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

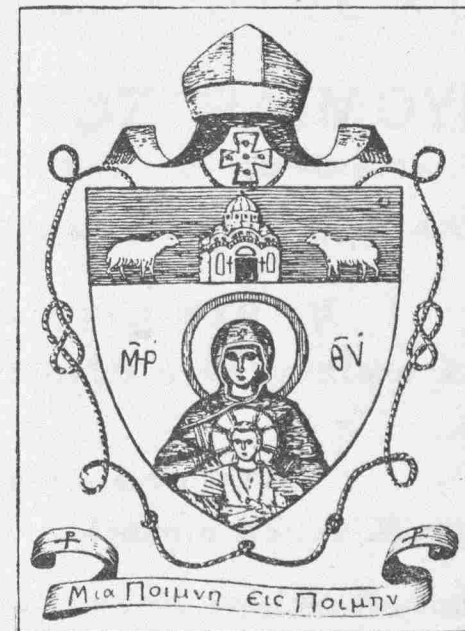
1932

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΤΙΜΟΘΕΟΥ ΡΑΙΜΟΥΝΔΟΥ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΘΗΡΑΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΛΗΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΛΑΟΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1932

ΤΙΜΟΘΕΟΣ ΡΑΙΜΟΥΝΔΟΣ

ΕΛΕΩ, ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑ, ΑΓΙΑΣ ΕΔΡΑΣ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΘΗΡΑΣ

Τῷ Ἱερῷ Κλήρῳ καὶ τῷ
Χριστεπωνύμῳ Θηραϊκῷ Πληρώματι

Προσφιλεῖς ἐν Κυρίῳ συνεργάται,

Ἀγαπητά μοι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τέκνα,

Ἴδου ἔρχομαι πρὸς σᾶς «ἐν ὀνόματι Κυρίου», ἀπεσταλμένος ὑπὸ Ἐκείνου τὸν ὁποῖον ὁ Χριστὸς κατέστησεν ἐπὶ τῆς γῆς Ἀρχιποίμενα τῶν λογικῶν αὐτοῦ προβάτων τὸν Ἄκρον ἡμῶν Ἀρχιερέα τῆς Ρώμης Πῖον τὸν 11ον.

Εὐθύς ἀπ' ἀρχῆς ἐθεώρησα τὸν ἑαυτὸν μου ἀνάξιον τοιαύτης τιμῆς, ἀνίκανον νὰ ἐξασκήσω τὰ καθήκοντα τῆς ποιμαντορικῆς ἐξουσίας : νὰ σᾶς διδάξω τὸν λόγον *docere*, νὰ ἰθύνω τὰς συνειδήσεις σας *regere*, νὰ ἀγιάσω τὰς ψυχὰς σας *sanctificare*. Ὅποτε ὁμως ἐβεβαιώθην ὅτι τοιοῦτον ἦτο τὸ θέλημα

τοῦ Θεοῦ, ὅπως ὁ Θεῖος Λόγος, ἀπήντησα καὶ ἐγὼ πρὸς τὸν Πατέρα μας τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς: «**Ἴδου ἤκω τοῦ ποιῆσαι τὸ θέλημά σου.**» (Ἐβρ. X. 9.) πρὸς δὲ τὸν κοινὸν Πατέρα μας, τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς: «Ἴδου ἐγὼ πρόθυμος νὰ ὑπάγω πρὸς τὸ μικρὸν ποίμνιον τὸ ὁποῖον μοὶ ἐμπιστεύεσαι.»

Ἔρχομαι λοιπὸν πρὸς σᾶς, καθῆκον ἱερὸν ὑπακοῆς ἐκτελῶν. Ἔρχομαι πρὸς σᾶς ὑπὸ πατρικῶν αἰσθημάτων ἐμφορούμενος, διὰ νὰ ἐκκληρώσω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ εἰς τὰς ψυχὰς σας, διὰ νὰ πραγματοποιήσω τὰς ἐπιθυμίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου αὐτοῦ εἰς τὰς καρδίας σας.

Τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τέκνα ἐν Κυρίῳ περισπούδαστα, εἶναι ὁ ἁγιασμὸς τῶν ψυχῶν σας «**Τοῦτο γάρ ἐστὶν θέλημα τοῦ Θεοῦ ὁ ἁγιασμὸς ὑμῶν.**» (Θεσ Α' IV. 3) Τί ἄλλο ἐπιθυμεῖ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς περισσότερο ἀπὸ τὴν πνευματικὴν ζωὴν εἰς τὰς ψυχὰς σας. **Ἐγὼ ἦλθον ἵνα ζωὴν ἔχωσι καὶ περισσὸν ἔχωσιν.** Ἰωαν XV. 5. Τί ἄλλο ἐπίσης ἀδιακόπως ἐπιδιώκει ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τὴν ἁγίαν, ἀγνὴν καὶ καρποφόρον χριστιανικὴν ζωὴν σας.

Εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ τοῦ ἁγιασμοῦ τῶν ψυχῶν σας ἔρχομαι νὰ ἀφιερωθῶ καὶ ἐγὼ μὲ καρδίαν πλήρη ἀφοσιώσεως καὶ ἀγάπης πρὸς ὅλους σας:

Πρὸς τὰ μικρὰ παιδιά, τὰ ἠγαπημένα τοῦ Σωτῆρος. Πρὸς τὴν νεολαίαν, ἢ ὁποῖα τόσους διατρέχει κινδύνους. Πρὸς τοὺς συνεξευγμένους, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν νὰ διατηροῦν ἀκεραιὰν τὴν πίστιν τοῦ Μυστηρίου, τιμῶντες τὴν ἑαυτῶν ἐστίαν ὡς ἱερὸν ἄστυον. Πρὸς τοὺς γέροντας, οἱ ὁποῖοι εἰς τὴν δύσιν πλέον τῆς ζωῆς περιμένουν τὴν οὐράνιον ἀνταμοιβὴν κοπιώδους ἀλλ' ἐντίμου βίου. Πρὸς τοὺς πτωχοὺς τοὺς ὁποῖους ἡ ἐξοικονόμησις τοῦ ἐπιουσίου τρομάζει. Πρὸς τοὺς θλιβομένους οἱ ὁποῖοι κλαίουσιν. Πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς οἱ ὁποῖοι πάσχουν.

Πατρικὴν συγκατάβασιν καὶ ἐπιείκειαν θὰ δεῖξω πρὸς ἐκείνους τῶν ὁποίων ἐψυχράνθη ἡ καρδία, διότι ἔχασαν τὸν Θεόν· πρὸς ἐκείνους τῶν ὁποίων ἐκλονίσθη ἡ πίστις, καὶ ἐν συνοχῇ ψυχῆς ζητοῦν τὸ φῶς· πρὸς ἐκείνους τῶν ὁποίων κατέρρευσε τὸ θάρρος ἐνώπιον τοῦ ἐπιβαλλομένου καθήκοντος.

Ἰδιαιτέραν μέριμναν θὰ καταβάλω ὑπὲρ τῶν γενναίων καὶ ἐναρξίων ἐκείνων ψυχῶν αἱ ὁποῖαι τὰ πάντα ἐγκαταλείψασαι

ἠσπάσθησαν τὸν μοναχικὸν βίον ἐπιδιδόμεναι εἰς τὴν διάπλασιν τῆς νεολαίας ἢ τὴν περίθαλψιν τῶν πασχόντων μελῶν τοῦ μυστικοῦ σώματος τοῦ Σωτῆρος.

Δι' ὅλους σας, διὰ τὰς πολυτίμους μοι ψυχὰς σας, εἶμαι πρόθυμος, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ θείου Διδασκάλου, νὰ θυσιάσω τὴν ζωὴν μου ὅπως σᾶς ἐξασφαλίσω τὴν πνευματικὴν ζωὴν, τὴν θεῖαν χάριν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τὴν αἰώνιον μακαριότητα ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Ναί, τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ὁ διακαὴς πόθος τοῦ βίου μου θὰ ἦναι νὰ βλέπω πάντοτε τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, πραγματικῶς ζῶντα εἰς τὰς καρδίας σας· πρὸς τοῦτο δὲ θὰ καταβάλω πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως τὸν Χριστὸν αὐτὸν, σᾶς τὸν καταστήσω γνωστὸν καὶ ὑπὲρ πᾶν ἀγαπητόν.

«**Αὕτη ἐστὶν ἡ αἰώνιος ζωὴ, λέγει ὁ Σωτὴρ, ἵνα γινώσκωσι τὸν Πατέρα καὶ ὃν ἀπέστειλε Ἰησοῦν Χριστὸν.**» Ἐὰν μείνητε ἠνωμένοι μὲ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν μὲ τὴν διάνοιαν διὰ μέσου τῆς πίστεως, μὲ τὴν καρδίαν διὰ μέσου τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ἀγάπης, θὰ ἔχητε πραγματικῶς ἐν ἑαυτοῖς τὴν ζωὴν, ζωὴν ἣτις θὰ ἀνθήσῃ καὶ θὰ φέρῃ καρποὺς πρὸς χαρὰν μεγάλην ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ πρὸς σωτηριώδη ἐποικοδόμησιν τῶν ψυχῶν ἐπὶ τῆς γῆς.

Τὴν ἀφομοίωσιν ταύτην μὲ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν δὲν θὰ τὴν πραγματοποιήσητε ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀλλὰ μὲ τὰς συνεχεῖς, καθημερινὰς προσπάθειας ὁλοκλήρου τοῦ βίου σας, ἕως ὅτου δυνηθῆτε νὰ εἴπητε, ὡς ὁ ἔνθερμος ἀπόστολος ἅγιος Παῦλος, ὁ τόσον κοπιᾶσας εἰς τὸ ἔργον τοῦ Εὐαγγελίου «**Ἐμοὶ γὰρ τὸ ζῆν Χριστὸς**» Φιλίπ. I 21 — «**Ζῶ δὲ οὐκ' ἔτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστὸς**» Γαλ. 11. 20.—

Ἡ ζωὴ ὅμως αὕτη τοῦ Χριστοῦ μέσα εἰς τὰς ψυχὰς σας τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, δὲν δύναται νὰ ἦναι ζωὴ χλιαρὰ, ἀδρανῆς. Ἀπαιτῶν ἀπὸ σᾶς ζωὴν χριστιανικὴν ἐνθερμον, δραστήριον, ἐνεργόν, δὲν προβάλλω ἀτομικὴν μου τινα ἀντίληψιν, ἀλλὰ ἐκθέτω τὴν γνησίαν διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποῖαν ὡς πιστὸς λειτουργὸς αὐτοῦ ὀφείλω νὰ μεταδώσω ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ ἀκεραιότητι ἄνευ ἀλλοιώσεως ἢ διαστροφῆς.

Διδασκαλία καὶ παράδειγμα τοῦ Σωτῆρος, ἀθλητικὸς καὶ περιπετειώδης βίος τῶν Ἀποστόλων, κακουχίαι καὶ διωγμοὶ τῶν πρώτων Χριστιανῶν, τὰ πάντα μᾶς δεικνύουν ὅτι ὁ γνήσιος μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ ὀφείλει νὰ ἐξασκῇ τὰς χριστιανικὰς ἀρετὰς μέχρι

SISMANOGLIO
MILANO

ἡρωϊκοῦ βαθμοῦ. Ἐπομένως ἡ πίστις μας πρέπει νὰ ἦναι πρόθυμος, ὑποτάσσουσα τὸ λογικὸν εἰς τὰς ἀποκαλυφθείσας ἀληθείας ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ τοῦ ἀλανθάστου Θεοῦ. Ἡ ἐλπίς στερεά, βασιζομένη ὄχι τόσον εἰς τὸν ἴδιον μισθὸν μας ὅσον εἰς τὴν ἄπειρον εὐσπλαγχνίαν τοῦ Ὑψίστου. Ἡ αὐταπάρνησις πλήρης, ἀποσπῶσα ἡμᾶς ὄχι μόνον ἀπὸ τὰ πλάσματα ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἡμᾶς αὐτοῦς. Ἡ ὑποταγὴ εἰς τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἀντιπροσώπους αὐτοῦ, τελεία. Ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα, ἐντελῶς καθαρὰ ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος. Ὁ καθημερινὸς σταυρὸς τοῦ βίου, χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις: **Μακάριοι οἱ πτωχοὶ.... Μακάριοι οἱ κλαίοντες.... Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι.** Ἡνωμένοι μὲ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, ὀφείλομεν, κατὰ τὸν ἅγιον Παῦλον νὰ « ἀναπληρώσωμεν ἐν τῇ σαρκὶ ἡμῶν τὰ ὑστερήματα τῶν θλίψεων αὐτοῦ » Κολασ. I, 24.

Ἐκτὸς τούτων ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι ἡρωϊκαὶ ἐκδηλώσεις τῆς χριστιανικῆς ζωτικότητος τὰς ὁποίας δὲν δύναται τις νὰ ἀποσιωπήσῃ χωρὶς νὰ διαστρεβλώσῃ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Σωτῆρος, νὰ μειώσῃ τὸ χριστιανικὸν ἰδανικὸν, νὰ ἀποστερήσῃ τὸν Θεὸν ἀπὸ μίαν δόξαν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ ψυχροφελῆ παραδείγματα. Θέλω νὰ εἶπω περὶ τῶν ἐθελουσίων ὑποχρεώσεων τοῦ μοναχικοῦ σχήματος.

Ὑπαγε, λέγει ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς τὸν πλούσιον νεανίαν, **πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι.** Ἰδοὺ ἡ ἐκούσιος διὰ τὸν Θεὸν πτωχεία. Αἰματηρὰ ἢ οἰκαιοθελὴς ἀποχὴ καὶ ἀπὸ αὐτὰς ἀκόμη τὰς θεμιτὰς ἀπολαύσεις, ὅπως τὸ πνεῦμα καὶ ἡ καρδιά προσκολλῶνται ἀποκλειστικῶς εἰς Ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος τυγχάνει τὸ ἄρρητον κάλλος καὶ τὸ ἄπειρον ἀγαθόν. Βαρεῖα καὶ σκληρὰ προσέτι ἢ εἰς τὸ ξένον θέλημα, κατὰ μίμησιν τοῦ Χριστοῦ, πλήρης καὶ τελεία ὑποταγή.

Πτωχεία, παρθενία, ὑπακοή, αὗται εἶναι αἱ ἡρωϊκαὶ ὑποχρεώσεις τοῦ μοναχικοῦ βίου, τὰς ὁποίας ὁ θεῖος Διδάσκαλος προτείνει ἀπλῶς εἰς τοὺς γεννησιότους, ἀπαιτῶν τὰς κοινὰς μόνον χριστιανικὰς ἀρετὰς ἀπὸ τοὺς λοιπούς.

Ἔρχομαι πρὸς σᾶς, τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ὡς λειτουργὸς τοῦ Χριστοῦ, ὡς ὄργανον τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ὡς ἀπεσταλμένος τῆς Ἐκκλησίας διὰ νὰ ἐχητε ζωὴν, ζωὴν ὅμως ἐνθερμον καὶ παραγωγόν. Ἐὰν τὸ πνεῦμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

ζωογονῆ πραγματικῶς τὰς καρδίας σας, ἡ ζωὴ σας θὰ ἀποβῆ ἀσφαλῶς γόνιμος, καὶ οἱ καρποὶ τῆς ζωτικότητός σας θὰ ὁμοιάζουν τοὺς καρποὺς τοὺς ὁποίους παρήγαγε ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς, διότι ὁ αὐτὸς χυμὸς ὁ ὁποῖος τρέχει εἰς τὸν κορμὸν, κυκλοφορεῖ καὶ εἰς τοὺς κλάδους. Ὁ βίος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὑπῆρξε θαυμαστός εἰς ἀποτελέσματα ἀγιωσύνης καὶ σωτηρίας, ὁ ἰδικὸς σας δὲν θὰ παράγῃ καρποὺς ὑποδεεστέρους ἐκείνου.

Ἐν παρόδῳ θαυμάσατε, Ἀδελφοί, τὴν σοφίαν καὶ τὴν καλωσύνην τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος συγκατανεύει τὰ ἔργα τῶν μαθητῶν ν' ἀποβαίνουν ἐπιφανέστερα τῶν τοῦ Διδασκάλου. « **Ἔθηκα ὑμᾶς ἵνα ὑμεῖς ὑπάγητε καὶ καρπὸν φέρητε καὶ ὁ καρπὸς ὑμῶν μένη** » Ἰωαν. XV 16. — « **Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ κἀκεῖνος ποιήσει καὶ μείζονα τούτων ποιήσει, ὅτι ἐγὼ πρὸς τὸν Πατέρα πορεύομαι** » Ἰωαν. XIV 12.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δεικνύει ὅμως ὑπὸ ποίους ὅρους ἡ παραγωγὴ αὕτη θὰ ἦναι δυνατὴ. Οἱ μαθηταὶ θὰ παράγουν τὰ **« μείζονα »** ταῦτα ἔργα ἐὰν διάγουν στενωῶς ἠνωμένοι μετὰ τοῦ θεοῦ Διδασκάλου, οἰκειοποιούμενοι τὴν προσευχὴν του καὶ συμμετέχοντες εἰς τὰ Πάθη του καὶ τὴν ἰλαστήριον πρὸς τὸν Οὐράνιον Πατέρα θυσίαν του. Ὅποῖους πλουσίους καρποὺς δύναται πράγματι νὰ φέρῃ ὁ χριστιανὸς, ἐὰν δεχόμενος τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, προσπαθῆ ν' ἀναπαραγάγῃ τὸν βίον τοῦ Σωτῆρος. ἐὰν ἀκολουθῶν τὰς προσκλήσεις τῆς Ἐκκλησίας, προσπαθῆ νὰ ὠφεληθῆ ψυχικῶς ἀπὸ τὰ διδάγματα τὰ ὁποῖα αὕτη δίδει κατὰ ἱεροτελεστίας καὶ ἱερὰς ἀκολουθίας, προτείνουσα εἰς μελέτην τὸν βίον τοῦ Σωτῆρος καὶ ἐξυμνοῦσα τὰ κατορθώματα τῆς χάριτος εἰς τὴν ψυχὴν τῆς Παναγίας καὶ τῶν λοιπῶν Ἁγίων.

Ὅποῖους πρὸ πάντων εὐκλεεῖς καρποὺς δύναται νὰ ἐπιφέρῃ ὁ χριστιανὸς, ἐὰν ἀντλή τὸ ὕδωρ τῆς χάριτος εἰς τὰς πλουσίας πηγὰς τῶν Μυστηρίων, ἐὰν ἰδίως τρέφῃ συχνὰ τὴν ψυχὴν του μετὰ τὸ ἄχραντον Σῶμα καὶ τὸ τίμιον Αἷμα τοῦ Λυτρωτοῦ εἰς τὴν θεῖαν Μετάληψιν, τὴν ἀληθῆ πηγὴν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ζωῆς.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, θέλετε νὰ ἴδητε ὁποῖα θαυμάσια ἀποτελέσματα κατορθώνει ὁ χριστιανὸς ὅταν ἦναι ἠνωμένος μετὰ τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν, ρίψατε ἐν βλέμμα εἰς τὸ παρελθόν.

Πᾶσα φυλὴ καὶ πᾶσα γλῶσσα, πᾶν ἔθνος καὶ πᾶσα χώρα ὕμνουῦν καὶ εὐλογοῦν τὰ μεγαλεῖα καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ διότι

πανταχοῦ καὶ πάντοτε « **Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ** » Ψαλμ. 67. Ἡμεῖς ὅμως, ἀπόγονοι ἐκείνων, οἱ ὅποιοι, πρῶτοι, μετὰ τὸν ἐκλεκτὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, ἔλαβον καὶ ἐσκόρπισαν εἰς τὴν οἰκουμένην τὰ φῶτα τοῦ Εὐαγγελίου, ἅς θεωρήσωμεν ἐπὶ τινα στιγμήν τὴν πνευματικὴν παραγωγὴν καὶ τὴν ἀποστολικὴν δρασίαν τῶν Πατέρων_κ μας.

Ἐκ τῆς φυλῆς μας ἐξῆλθον Ἱεράρχαι, ἀπαράμιλλοι εἰς σοφίαν καὶ ἀρετὴν, ποιμενάρχαι, οἱ ὅποιοι ἠρμήνευσαν, διέδωσαν, ὑπερήσπισαν, πολλάκις μὲ τὸ αἷμά τους ἐπεσφράγισαν τὰ ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων παραδεδομένα. Ἐκ τοῦ ἔθνους μας προῆλθον φωστῆρες οἱ ὅποιοι ὄχι μόνον ἐν ἀρετῇ καὶ ἀγιωσύνῃ ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ θεολογίᾳ, τῇ ὑμνογραφίᾳ, τῇ ἐκκλησιαστικῇ τέχνῃ καὶ ποιήσει ὑπέροχοι ἀναδειχθέντες, καὶ τὸ νοητὸν στερέωμα τῆς Ἐκκλησίας ἠγλαΐσαν καὶ τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα ἐδόξασαν· πλήρεις σοφίας ἅμα καὶ ἀποστολικοῦ ζήλου, ὄχι μόνον ὑπερήσπισαν τὴν Πίστιν ἀλλὰ καὶ εἰς ξένους καὶ ἀπομακρυσμένους λαοὺς ἀφειδῶς τὴν μετέδωσαν.

Ὅποιοι ἐξαίσιον καὶ ἐνθαρρυντικὸν ὄντως θέαμα! Ποιμένες, κλῆρος καὶ λαὸς στενωῶς συνησιζόμενοι, ὑπὲρ τῆς Πίστεως ἐπὶ αἰῶνας ἀγωνίζονται· ἐπέρχονται σκληροὶ διωγμοί, πολιτικαὶ ἀνατροπαί, δοκιμασίαι πικραί, τὰ πάντα περίξ καταρρέουν, τὸ ἔθνικὸν αἶσθημα καταπνίγεται, τὸ παλαιὸν κλέος ἐκλείπει, τὸ ἔθνος ὑποδουλώνεται, ἀκράδαντον ὅμως διατηρεῖ τὴν Πίστιν, διότι προώριστα νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ ὑπὸ τῆς Πίστεως ζωογονούμενον.

Κατὰ τὸ ἔνδοξον ἐκεῖνο παρελθὸν ὁποῖα ζωτικότητα, ἀγιωσύνης καὶ σοφίας μέσα εἰς τὰ εὐαγγῆ μοναστήρια ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν! Ἡ χώρα μας βρύθει ἀπὸ λείψανα τῶν ἱερῶν ἐκείνων καθιδρυμάτων ὅπου κατὰ χιλιάδας εὐγενεῖς ψυχαὶ προσέτρεχον διὰ νὰ ἐπιδοθῶσι εἰς τὴν προσευχὴν, τὴν νηστείαν, τὴν μελέτην, τὴν σπουδὴν, τὰ κοινωφελῆ Ἔργα.

Φαντάζομαι τὰς νυχθημερινὰς ἱερὰς ἀκολουθίας τῶν εὐλαβῶν ἐκείνων μοναχῶν, αἰνούντων καὶ δοξολογούντων τὸν Θεὸν ἐν ὑμνωδίαις ὅπου ἀπορεῖ τις τί νὰ πρωτοθαυμάσῃ τὸν ποιητικὸν οἶστρον ἢ τὸ θεολογικὸν ὕψος. Ἡ ἱερά των ψαλμωδία ἀντηχεῖ μέσα εἰς ναοὺς, μὲ ἀπαράμιλλον τέχνην ἐξωραϊσμένους, καὶ εἰς ἤχους οἱ ὅποιοι θὰ ἀποτελέσουν πάντοτε τὴν γνησιωτέραν καὶ ἐκφραστικωτέραν ἐκδήλωσιν τῆς χριστιανικῆς ψυχῆς, ἀννηψουμένης διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς τέχνης πρὸς τὸν Θεόν.

Τέχνα ἐν Χριστῷ ἀγαπητὰ, ἐθαυμάσατε τὸ παρελθόν, στρέψατε τώρα τὸ βλέμμα καὶ πρὸς τὸ παρὸν, καὶ εἶδετε ἐὰν ἡ πνευματικὴ ζωτικότητα ἐκείνη τῶν παλαιῶν ἡμερῶν ἐξακολουθῆ νὰ παράγῃ καὶ νὰ δρᾷ σήμερον εἰς τὸν κόσμον καὶ εἰς τὴν χώραν μας. Πόσοι, δυστυχῶς, λησιμονήσαντες τὰς ἀληθείας καὶ τὰ προστάγματα τοῦ Εὐαγγελίου, τρέχουν κατόπιν ψευδοπροφητῶν καὶ ψευδοδιδασκάλων, οἱ ὅποιοι τοὺς ἀπεπλάνησαν καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις.

Θὰ ἔλθουν ἡμέραι, ἔγραφε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος πρὸς τὸν μαθητὴν του Τιμόθεον, κατὰ τὰς ὁποίας πολλοὶ, μὴ ἀνεχόμενοι τὴν ὀρθὴν καὶ ὑγιᾶ διδασκαλίαν, θὰ ἀκολουθήσουν τοὺς κολακεύοντας τὰ ἀνθρώπινα πάθη. Αἱ χαλεπαὶ ἡμέραι ἐκεῖναι ἐφθασαν ἤδη, κατὰ τὰ φαινόμενα. Πολλοὶ πράγματι ἄν καὶ διακηρύττουν ὅτι εἶναι χριστιανοὶ καὶ καυχῶνται μάλιστα διὰ τὸ χριστιανικὸν ὄνομα τὸ ὁποῖον φέρουν, ἀποκηρύττουν ἐμπρόκτως εἰς τὴν ζωὴν τῶν τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν καὶ τὸ χριστιανικὸν πνεῦμα.

Ἡ πίστις δὲν φωτίζει πλέον τὰς διανοίας. Ὁ εὐαγγελικὸς νόμος δὲν διέπει πλέον τὰς θελήσεις. Ὁ καθαρὸς καὶ παραδειγματικὸς βίος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ δὲν συγκινεῖ οὔτε γοητεύει πλέον τὰς καρδίας.

Διὰ νὰ φανοῦν νέες ἰσχυροὶ! ἀνεξάρτητοι! συγχρονισμένοι! πλεῖστοι ὅσοι δὲν παραδέχονται τὰ δεδομένα τῆς δῆθεν παραλόγου πίστεως, ἐνῶ ἀπ' ἑτέρου τυφλῶς, ἀνεξέλεγκτως πιστεύουν τὰς μωρολογίας καὶ τερατολογίας ἀπαταιῶνων ψευδομεσιῶν! Καθημερινῶς πράγματι ὁ ἐπιπόλαιος Τύπος ἐκθειάζει τὴν θαυματουργὸν δύναμιν **φακίρων** καὶ ἀγυρτῶν **μάντεων**. Καθημερινῶς ἀκούομεν καὶ διαβάζομεν μακρὰς δηλώσεις νευροπαθῶν, οἱ ὅποιοι δὲν ἠξεύρουν πῶς νὰ ἐγκωμιάσουν καὶ νὰ εὐχαριστήσουν τὸν «**θεῖον μάντιν**» ὁ ὁποῖος ἀνεκάλυψε τὰ μυστικὰ τῆς ζωῆς των, ἀνεκούφισε τὴν ψυχὴν των, ἐπέφερε τὴν γαλήνην εἰς τὴν καρδίαν των!

Ἡοῦ θὰ καταλήξῃ ἡ σημερινὴ χαλάρωσις τῶν ἠθῶν; Ἡ διάκρισις τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ ἠλλοιώθη ἢ παντελῶς ἐξέλειπεν. Ἡ παραλυσία ὄχι μόνον εἶναι ἀνεκτὴ ἀλλὰ καὶ ἀπέκτησε δικαιώματα λατρείας. Ἡ γεραρὰ Ἡθικὴ χλευάζεται, κατακρίνεται, ἐνῶ ἡ ἀνηθικότης θεωρεῖται ὡς δικαία κατάκτησις καὶ χειραφέτησις ἐπιτυχῆς. Ὁ γάμος δὲν εἶναι πλέον τὸ «**Μέγα Μυστήριον**» ὁ θεῖος Θεσμός, ὁ ἱερός καὶ ἀδιάλυτος ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐπικυρω-

μένος δεσμός τῶν ψυχῶν, ἀλλὰ χρηματικὴ ὑπόθεσις, ἀνθρώπινον συμβόλαιον, εἰς τὰς ἰδιοτροπίας καὶ τὰ πάθη τῶν συζύγων ὑποκείμενον. Κατήντησε ὁ κόσμος νὰ θεωρῇ τὴν καθαρωσύνην ἀφέλειαν καὶ ἐντροπὴν τὴν δὲ ἀσέλγειαν καύχημα! Ἡ τιμιότης εἰς τὰς συναλλαγὰς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τῆς ἀσυνειδήτου ἐπιτηδειότητος. Ἡ κλοπὴ, λέξις κενή! Ἐν ὀνόματι τῆς ἐλευθερίας, ὁ αἰσχροὺς Τύπος τὰ πάντα διαστρέφει, τὰ πάντα κηλιδώνει μηδὲν σεβόμενος ὄσιον καὶ ἱερὸν. Τὸ ψεῦδος ἤχθη εἰς περιωπὴν. Πόσαι ἄλλαι ἀνομολόγητοι ἐκτροπαὶ τοῦ ἠθικοῦ συναισθήματος διέφθειραν ἄτομα, οἰκογένειαν, κοινωνίαν.

Εὐλαβεῖς μου ἐν Κυρίῳ Συνεργάται, ἡ ἐπιστροφή τῶν ψυχῶν εἰς τὰ καθαρὰ καὶ ζῶντα νάματα τοῦ Εὐαγγελίου, ἡ παλινόρθωσις τῆς πεσούσης κοινωνίας, εἶναι ἔργον ἐμπιστευμένον εἰς ἐκείνους τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς ἔθεσε ποιμένας τῶν λογικῶν προβάτων. Διὰ νὰ λάμψη καὶ πάλιν τὸ παλαιὸν χριστιανικὸν ἐκεῖνο κλέος, χρειάζονται ποιμένες ζηλωταί, ἐνθερμοὶ ὡς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, μιμηταὶ τῶν Βασιλείων, τῶν Ἀθανασίων καὶ τῶν Χρυσοστόμων τῶν γενναίων ἐκείνων ὑπερμάχων τοῦ Δόγματος καὶ τῆς χριστιανικῆς Ἠθικῆς.

Ἐὰν οἱ θεοφόροι ἐκεῖνοι Πατέρες ἐπανήρχοντο ἐπὶ τῆς γῆς, ἀσφαλῶς θὰ ἠκούομεν ἐκ τοῦ στόματός των τὸ πικρὸν παράπονον τὸ ὁποῖον ἀνέβη εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Σωτῆρος ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ ἐγκαταλειμμένου ἐκείνου ὄχλου, ὁ ὁποῖος πεινῶν καὶ διψῶν τὴν ἀλήθειαν τὸν ἠκολούθει εἰς τὴν ἔρημον. « **Σπλαγχνίζομαι ἐπὶ τὸν ὄχλον ὅτι εἰσὶν ὡς πρόβατα μὴ ἔχοντα ποιμένα** » Μαρκ. VI 34. Μὴ αὐταπατώμεθα, εὐλαβεῖς μου Χριστιανοί· ἐὰν οἱ ἅγιοι ἐκεῖνοι Πατέρες ἐνεφανίζοντο ἐπὶ τῆς γῆς, μὲ ποῖον ἄλλος ψυχῆς θὰ ἔβλεπον τὸν λαὸν τὸν ὁποῖον ἐκεῖνοι ἐζύμωσαν μὲ τὸ χριστιανικὸν πνεῦμα, ζῶντα ζωὴν πνευματικὴν ἐπιπόλαιον, ἀφανῆ, ἀδρανῆ, ἄγονον, ἄκαρπον! Μὲ ποῖον πόνον καρδίας θὰ ἔβλεπον θριαμβεύοντα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐκεῖνοι κατεπολέμησαν: τὴν θρησκευτικὴν ἀμάθειαν, τὴν ἀσέβειαν, τὴν δεισιδαιμονίαν, τὴν ἀνηθικότητα! καὶ τοῦτο ἐπειδὴ ἔλειψαν ποιμένες μὲ πρόνοιαν καὶ ζῆλον.

Ὁ Θεὸς μὲ στέλλει πρὸς σᾶς, τέκνα ἐν Χριστῷ προσφιλή, ὅπως ἔστειλε τοὺς ἀειμνήστους προκατόχους μου, διὰ νὰ ἐπιδοθῶ

εἰς τὸν ἁγιασμὸν τῶν ψυχῶν σας καὶ νὰ συντελέσω καὶ ἐγὼ κατὰ τὰς ἀσθενεῖς μου δυνάμεις, εἰς τὸ ἔργον τῆς παλινόρθώσεως καὶ τῆς ἀναγεννήσεως τῆς φιλιότητος μας πατρίδος.

Ὅποια χαρὰ ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἀγαλλίασις ἐπὶ τῆς γῆς ἐὰν αὕτη ἀναπέκτα τὴν πρώην αὐτῆς χριστιανικὴν ζωτικότητα! Θὰ ἐσκίρτων ἀπὸ χαρῶν τὰ ὄστα τῶν ἐν πίστει Πατέρων μας: Μαρτίρων, Ἱεραρχῶν, Ὁσίων, Ὁμολογητῶν καὶ Ἀσκητῶν ἐὰν ἔβλεπον τὰς γεραρὰς ἐκείνας Μονὰς, ἐστίας καὶ πάλιν ἀρετῆς καὶ σοφίας, κέντρα ἐπιστήμης καὶ ἐκκλησιαστικῆς τέχνης. Πόσον θὰ ἠγάλλοντο ἐὰν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ φιλορθόσκου λαοῦ ἔβλεπον κληρὸν, ἀνταποκρινόμενον εἰς τὸν ὑψηλὸν αὐτοῦ προορισμὸν: εὐσεβῆ, ζηλωτὴν μηδὲν ἄλλο ἐπιδιώκοντα εἰ μὴ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν!

ᾠ! τότε θὰ ἐβλέπομεν καὶ ἡμεῖς μέσα εἰς τὸν λαὸν μας ψυχὰς, ἀνταξίους τῆς ἁγ. Θηρεσίας τοῦ Θείου Βρέφους: θὰ ἐθαυμάζομεν μικρὰ παιδία ὡς τὸν μικρὸν Guy de Fontgallant διψῶντα ἱερωσύνην καὶ θυσίας: θὰ ἐκαυχώμεθα διὰ ἐναρέτους ἱερεῖς, ἐφραμίλλους τοῦ ἁγίου ἐφημερίου τῆς Αἰς καὶ τοῦ ἁγίου μεγάλου παιδαγωγοῦ Don Bosco. Τότε θὰ ἐβλέπομεν καὶ ἡμεῖς δικά μας τέκνα, τὰ ὁποῖα κατατασσόμενα εἰς τὴν ἱερὰν φάλαγγα τῶν Ἱεραποστόλων, θὰ μετέδιδον τὰ φῶτα τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τοὺς μεμακρυσμένους λαοὺς τοὺς « **καθημένους ἐν χώρα καὶ σκιᾷ θανάτου.** »

Ὁ διάπυρος πόθος τῆς καρδίας μου, τέκνα ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἀγαπητά, θὰ ἦναι πάντοτε νὰ βλέπω τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Θήρας ζῶσαν καὶ ἀκμάζουσαν, εὐάρεστον καθ' ὅλα τῷ Κυρίῳ. Τῇ πολυτίμῳ συμπράξει τῶν συνεργατῶν μου, τῇ συνεργασίᾳ τῶν ἱερῶν μοναχικῶν ταγμάτων, τῇ βοηθείᾳ τῶν προσενχῶν τῶν εὐλαβῶν ψυχῶν, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἡ μικρὰ Θηραϊκὴ μας Κοινότης θὰ παράγῃ ἀφθόνους καρποὺς ἀγιωσύνης, οἱ ὁποῖοι μέγਾਲως θὰ παρηγορήσουν τὴν Ἱερὰν Καρδίαν τοῦ Ἰησοῦ. Θὰ προσπαθήσωμεν ὅλοι, μεσιτεῖα καὶ ἀντιλήψει τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, τῆς ἀμιάντως συλληφθείσης, μεσιτεῖα τοῦ ἁγίου Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος, τοῦ Σεραφικοῦ ἁγίου Φραγκίσκου, τοῦ Εὐαγγελικοῦ ἁγίου Λομνίκου, τοῦ Ἐλεήμονος ἁγίου Βιζεντίου καὶ πάντων τῶν ἐν Ἀνατολῇ διαπρεφάντων Ἀγίων νὰ καταστή-

σωμεν τὴν Θήραν « **Νῆσον ἁγίων** » φαιινὸν πυρῆνα ἀκτινοβο-
λοῦντα μακρὰν λάμπριν καὶ θερμότητα.

Μήπως ὀνειρεύομαι ; Ὁχι. Πολλὰ ἤκουσα ἤδη ἀγαθὰ περὶ
τῶν τέκνων τῆς προσφιλοῦς μοι Θήρας, τὰ ὅποια ἀλλαχοῦ τιμοῦν
τό τε καθολικὸν καὶ ἑλληνικὸν ὄνομα, πρωτοστατοῦντα εἰς ὅλα τὰ
ὑπὲρ τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς παλινορθώσεως δρωῦντα Ἔργα.
Θεωρῶ ὅθεν τὴν γῆν κατάλληλον, καλὴν, γόνιμον· ἅς σπεύρωμεν
ἀφειδῶς, ἀγαπητοί μου Συνεργάται, τὸν θεῖον σπόρον εἰς τὰς
ψυχάς. Ὁ σπόρος οὗτος, ὑπὸ τὴν εὐλογίαν τοῦ θεοῦ Διδασκάλου,
θὰ βλαστήσῃ, εἶμαι βέβαιος, καὶ θὰ φέρῃ καρπὸν πολὺν τὸν ὅποιον
μετὰ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως ὁ Αἰώνιος Πατήρ θὰ συνάξῃ εἰς τὰς
οὐρανίους αὐτοῦ ἀποθήκας.

Εὐλογῶ πάντας ἐκ βάθους καρδίας. Ἡ δὲ χάρις τοῦ Κυρίου
ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ ἡ
κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν ! Ἀμήν.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῆ 6 Μαρτίου 1932.

SISMANOGGIO
MEGARO